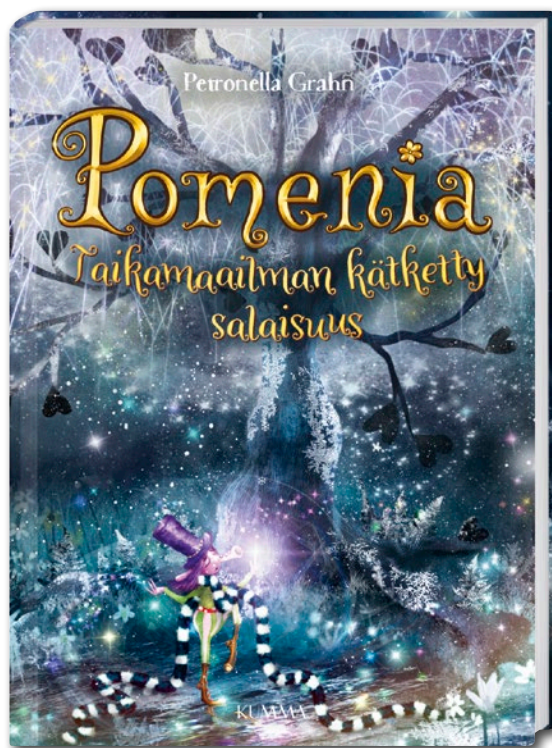

KUMMA

NÄYTESIVUT

Petronella Grah

TAIKAMAAILMAN KÄTKETTY SALAISUUS

Tutustu kirjaan
verkkokaupassamme

Petronella Grahn

Pomenia

Taikamaailman kätkeyty
salaisuus

Sisällys

1. Mikä neuvoksi? ... 5
2. Etsijöitä ja etsittäviä ... 8
3. Velhon vanki ... 17
4. Kukin omalla tavallaan ... 28
5. Uusi ennustus ... 37
6. Salaiastakin salaisempi hätäkokous ... 45
7. Jotakin on tehtävä ... 55
8. Kämäliä loitsuja ... 64
9. Jäätynyt maailma ... 70
10. Vankeudesta vapauteen ... 79
11. Vaaraa päin ... 89
12. Varjo ... 96
13. Keijujen salaisuus ... 101
14. Yksinäinen Taika Timotei ... 111
15. Ei onnistu ... 118
16. Kadonnut lusikka ... 125
17. Valmiina, paikoillanne... HEP! ... 137
18. Toivon sarastus ... 144
19. Mikä on tärkeintä? ... 156
20. Pahuus kasvaa ... 166
21. Uhkarohkea pelastusretki ... 173
22. Käämän valinta ... 178
23. Toivo, ilo ja nauru palaavat ... 196
24. Tuulen kuiskaus ... 204

1. Mikä neuvoksi?

– Herää, Tiitu, herää!

Teo istui yksin tuolilla sairaalasängyn vieressä. Pikkusisko näytti siltä kuin nukkuisi... ja kovin pieneltä. Poika siirsi tuolinsa lähemmäs ja kurkotti silittämään varovasti siskonsa kättä.

– Katso, toin sinulle Unipupun. Sen minkä aina haluat lainata, Teo supatti ja työnsi luppakorvaisen pörröisen pupun peiton alle.

Sisko pysyi kuitenkin liikahtamatta paikoillaan. Ei värähtänytkään. Mikä Tiitua oikein vaivasi? Teosta tuntui pahalta ja sydäntä kuristi pelko. Huolestuneena hän vaihtoi Unipupun tyynyn viereen ja veti peiton nurkan sen päälle. Ehkä Tiitu pian heräisi ja ilahtuisi nähdessään pupun?

– Pssst... jos heräät, niin älä ihmettele. Oot nyt sairaalassa, Teo kuis-kasi ja jatkoi. – Muistatko, kun oltiin Pomeniassa? Minä palasin sieltä, oli pakko, koska tiimalasin aika loppui. Ja yhtäkkiä olikin niin että sinä jäit sinne ja minä tulin takaisin ihmisten maailmaan. Se oli kamalaa.

Teo niiskaisi ja pyyhki nenäänsä hihaan.

– Nyt olet sitten sairaalassa. En tiedä mitä oikein tapahtuu. Kaikki on ihan sekaisin. Kuuletko mua Tiitu? Vastaa, tai näytä joku merkki. Oletko sinä täällä sairaalassa vai Pomeniassa? Vai molemmissa samaan aikaan?

Poika kurtisti kulmiaan ja mielti epätoivoissaan. Eikö Tiitu herännyt siksi, ettei hän ollut palannut ihmisten maailmaan? Olisiko hän voinut pelastaa siskonsa, jos olisi itse jäänyt Pomeniaan?

Silmänsä sulkien Teo painoi päänsä ja hengitti syvään. Hän kertasi mielessään, mitä oli tapahtunut. Tiitu oli tullut hänen kanssaan Pomenian taikamaailmaan. Se oli ärsyttänyt Teoa, kun sisko oli ängennyt mukaan. Teoa kuitenkin hymyilytti. Tiitu oli ollut oikea salamatkustaja ja hassun näköinen peikkona! Hahahaha! Kun Tiitu oli saapunut Pomeniaan, sai hän ystävän, Peppi Perhosen. Peppi oli lennättänyt riemusta kiljuvaa tyttöä ympäriinsä. He olivat ystäviä ihan heti, aivan kuten hän ja lohikäärme Sisu. Kaikki oli ollut niin hauskaa! Mutta... sitten oli tapahtunut jotakin kamalaa: pikkusisko oli kadonnut hetkeä ennen kuin oli tullut aika palata kotiin. Herättyään ihmisten maailmassa Teo oli nähnyt kauhuissaan, kuinka pikkusisko vietiin ambulanssilla sairaalaan. Mitä ihmettä oikein tapahtui?

Teo avasi silmänsä ja tarkasteli siskoaan raskain sydämin. Oli pakko löytyä jokin keino, jolla hän voisi auttaa...

Taikaesineet!

Hän aukaisi reppunsa, penkoi sitä ja veti tiimalasin esiin. Siitä näkisi, milloin olisi aika palata taikamaailmaan. Mutta enää hiekka ei hohtanut kultaisena. Se oli harmaata eikä valunut mihinkään suuntaan, ei ylös eikä alas. Lasinen pinta tuntui kylmältä, kuin jäältä. Mitä se tarkoitti? Eikö hän pääsisi enää koskaan takaisin Pomeniaan? Hämmennyneenä huokaisten Teo laittoi taikaesineen takaisin reppuun. Hän ei

huomannut, kuinka tiimalasin uumeniin pilkahti pieni kultainen kiemur, joka kuitenkin haipui pois.

Teo veti esiin Pomenian taikamaailman kartan ja levitti sen auki. Hän silmäili paperia. Se vaikutti jotenkin haalistuneelta mutta näytti muuten olevan kunnossa. Hän tutki sitä hetken, puisteli sitten päätään alakuloisena ja kääri paperin rullalle. Ei ei ei. Tästä ei olisi apua.

Mutta entäs LOHIKÄÄRMEPILLI! Teo otti taskustaan pienen lohikäärmeen muotoisen esineen. Jos hän puhaltaisi siihen, tulisiko Sisu hänen luokseen? Varmasti tulisi. Hätä oli ISO ja KAMALA. Poika koetti, mutta mitään ääntä ei kuulunut. Pilli ei myöskään välkehtinyt ja sekin tuntui niin kylmältä. Olivatko kaikki taikaesineet menneet epäkuntoon?

Hetkinen! Tiituhan oli saanut noita Perditalta taikasormuksen! Teo tunnusteli kiireesti siskonsa käsiä. Ei! Missä sormus oli? Ehkä lääkärit olivat ottaneet sen pois. Teolla nousi pala kurkkuun. Taikaesineet olivat rikki ja Tiitun sormus kateissa. Mikä voisi auttaa? Mieti, mieti, mieti. Teo mietti, mutta ei keksinyt mitään. Sitten hän muisti: Unimestari Unonen oli sanonut, että lopulta asiat järjestyisivät kyllä. Poika sulki reppunsa, pyyhkäisi pois silmäkulmaansa kihoavan kyyneleen ja kumartui kuiskaamaan siskonsa korvaan:

– Älä huolehdi. Kaikki järjestyy kyllä. Ihan varmasti.

Teo toivoi kiihkeästi, että se olisi totta.

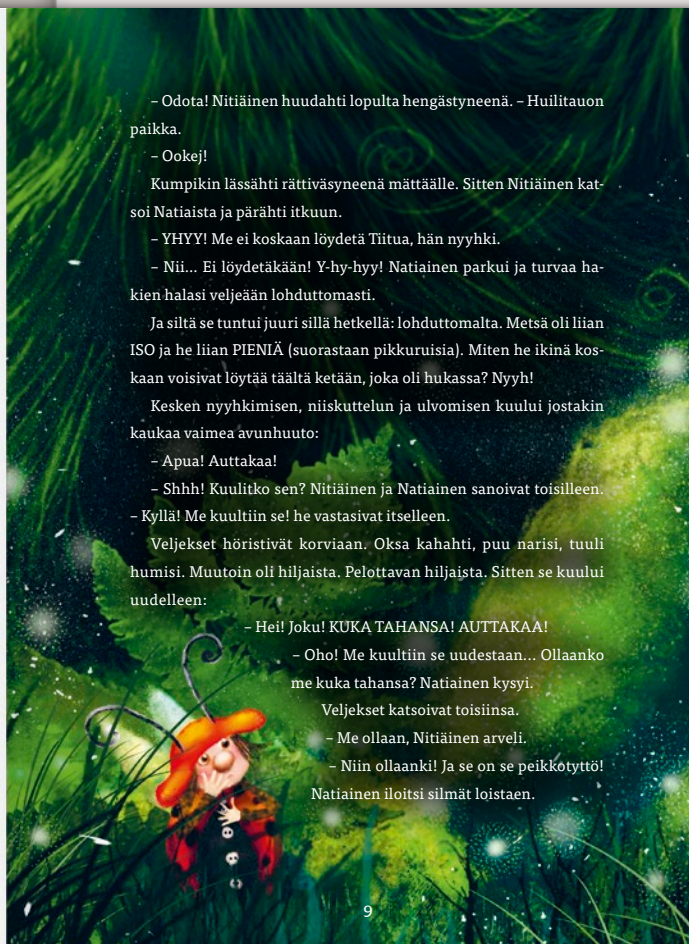
2. Etsijöitä ja etsittäviä

Pomenian taikamaailmassa, Kuusien Kuiskeen metsän pohjoislaidoilla, kompuroi kaksi pienen pientä veljestä, Nitiäinen ja Natiainen. He olivat etsimässä kadonnutta peikkotyttöä, Tiitua. Vaikka tehtävä oli mahdoton ja hämärä metsä pelottava, niin etsintä jatkui, sillä huoli oli suurempi kuin pelko.

- Tiitu! Tii-ii-tuu-uu!

- Huhuu! Missä olet? Me etsitään sinua, peikkotyttö!

Huhuillen Nitiäinen ja Natiainen kipittivät täyttää vauhtia eteenpäin yli piikikkäiden neulasien ja liukkaiden kivien. Välillä he kompuroivat omiin jalkoihinsa ja takertuivat kiinni teräviin oksiin, toisinaan taas kääntyivät vääriin suuntaan tai kiersivät hetken ympyrää. Ja sellaista se oli, koska veljekset (rohkeudesta ja sinnikkyydestään huolimatta) olivat niin peloissaan, että säikkivät metsän jokaista risausta ja rasausta. Mutta periksi ei annettu, ehei, vaan he etsivät peikkotyttöä sitkeästi niin kuin kaikki muutkin pomenialaiset. Tuntui kuin Tiitu olisi ollut kadoksissa ikuisuuden, vaikka vasta pari päivää sitten hän oli lähtenyt noutamaan unohtunutta lusikkaansa ja hävinnyt sillä tiellään jäljettömiin. Kukaan ei tiennyt, mihin. Hänestä ei ollut sen jälkeen näkynyt hännäntupsuakaan. Ei edes vilausta, ei vaikka Nitiäinen ja Natiainen olivat edenneet jo Kuusien Kuiskeen ja Korpimetsän rajalle. Kamalaa.

- Odota! Nitiäinen huudahti lopulta hengästyneenä. - Huilitaun paikka.

- Ookej!

Kumpikin lässähti rättiväsyneenä mättäälle. Sitten Nitiäinen katsoi Natiaista ja pärähti itkuun.

- YHYH! Me ei koskaan löydetä Tiitua, hän nyyhki.

- Nii... Ei löydetäkään! Y-hy-hyy! Natiainen parkui ja turvaa hakien halasi veljeään lohduttomasti.

Ja siltä se tuntui juuri sillä hetkellä: lohduttomalta. Metsä oli liian ISO ja he liian PIENIÄ (suorastaan pikkuruusia). Miten he ikinä koskaan voisivat löytää täältä ketään, joka oli hukassa? Nyyh!

Kesken nyyhkimisen, niiskuttelun ja ulvomisen kuului jostakin kaukaa vaimea avunhuuto:

- Apua! Auttakaa!

- Shhh! Kuulitko sen? Nitiäinen ja Natiainen sanoivat toisilleen.

- Kyllä! Me kuultiin se! he vastasivat itselleen.

Veljekset höröstivät korviaan. Oksa kahahti, puu narisi, tuuli humisi. Muutoin oli hiljaista. Pelottavan hiljaista. Sitten se kuului uudelleen:

- Hei! Joku! KUKA TAHANSA! AUTTAKAA!

- Oho! Me kuultiin se uudestaan... Ollaanko me kuka tahansa? Natiainen kysyi.

Veljekset katsoivat toisiinsa.

- Me ollaan, Nitiäinen arveli.

- Niin ollaanki! Ja se on se peikkotyttö!

Natiainen iloitsi silmät loistaen.

- Huhuu! Tiitü! Missä olet? Nitiäinen ja Natiainen kiljuivat. - Me kuka tahansa ollaan tulossa!

- Apua! A-p-u-a! kuului taas vaimea huuto sieltä jostakin.

- Se tuli tuolta, sanoi Nitiäinen ja osoitti polkua yhteen suuntaan.

- Vai tuolta, ihmetteli Natiainen ja osoitti toiseen suuntaan.

- AUTTAKAA!

- Eikä kun TUOLTA! huudahtivat molemmat yhteen ääneen ja osoittivat kolmanteen suuntaan.

- Me tullaan, peikkotyttö! Ei hätää.

Vikkelästi Nitiäinen ja Natiainen ryntäsivät äänen suuntaan. Tai ainakin he luulivat niin. Itse asiassa he pinkoivat niin väärään suuntaan kuin vain mahdollista. Into oli kova. Vaikka piti kiivetä lipsuvien sammaleisten kivien yli, ja sukkahousutkin siinä menossa menivät

rikki, niin ei se haitannut, ei hitustakaan. Peikkotyttö piti pelastaa! Vähitellen avunhuudot vaimenivat, mutta Nitiäinen ja Natiainen eivät sitä huomanneet. Juoksivat vain minkä kintuistaan pääsivät.

- Me tullaan! Ollaan tulossa jo! Wuhuu! he kiljuivat.

Syvällä Korpimetsän uumenissa, maassa lojuvassa häkissä, ei huutanut peikkotyttö vaan keijut. Kadonneet keijut.

- Apua!

- Pelastakaa!

- Shh! Kuulitteko?

Keijut kuuntelivat hetken ja huusivat ja itkivät sitten entistä kovempaa. He olivat peloissaan, koska Pimeydenvelho Käämä oli vanginnut heidät. Velho tiesi, että keijukaisilla oli tärkeä tehtävä, sillä ainoastaan he pystyivät keräämään taikapölyä, jota Pomenia ja pomenialaiset tarvitsivat enemmän kuin unta tai ruokaa. Kimaltava taikapöly sai aikaan pulppuilevan ilon, onnen ja taian, se toteutti toiveita ja teki mahdottomasta mahdollista. Ja sitä Käämä Kalevi Kempainen ei voinut sietää.

Estääkseen taikapölyn keräämisen hän oli kaapannut kaikki Pomenian keijut yksi kerrallaan: Sissi Suloisen, Kultakutri Kultaisen, Lila Lempeän, Hansu Haaveilijan, Hilda Hihittäjän, Fifi Fantastisen ja Ruttu Rusinan.

Pelokkaat keijusiskokset vapisivat häkissä piikkisten varpujen seassa Korpimetsän kätköissä. Taikamaailmassa oli jotakin pahasti pielessä. Poissa oli ilo, riemu ja nauru. Niiden tilalla oli hiljaisuus ja hämää. Korpimetsäkin oli synkempi ja pimeämpi kuin koskaan. Mikään ei ollut niin kuin ennen. Keijuja paleli ja mahaa nipisteli. Heillä oli nälkä, koska olivat olleet metsässä jo kauan. Häkin pohjalla istui huokaillen Hansu Haaveilija (joka ei haaveillut enää) ja nojasi Hilda Hihittäjään (joka ei hihittänyt enää). Fifi-keiju niiskutti hil-

jaa ja pyyhkeili kyyneleitä mekkonsa helmaan. Siskokset eivät olisi millään halunneet uskoa tätä todeksi. Näin ei VOINUT käydä taikamaailmassa. Ei kerta kaikkiaan voinut! Mutta vankina olo oli totisinta totta.

Oli tapahtunut se, mitä kukaan ei koskaan voinut edes kuvitella tapahtuvan: pimeys oli valloittanut Pomenian taikamaailman ja kolkous levittäytyi hitaasti mutta varmasti joka kolkkiaan. Aurinkoinen oli pimentynyt, ja värit kimalluksineen menettäneet hehkunsa. Taikalinnan valot olivat sammuneet ja ovet lukkiutuneet itsestään. Prinsessa oli vankina omassa kodissaan! Kauhistus! Linnan lasiset tornit eivät enää säihkyneet kaikissa sateenkaaren väreissä. Sininen Metsä linnan ympärillä oli harmaa, ja jalokivet puiden oksilla lakkasivat välkehtimästä. Jopa tuoksuvat ruusuköynnökset muureilla menettivät tuoksunsa. Prinsessa Petronellan linna näytti surulliselta. Siellä olisi ollut vielä jonkin verran taikapölyä jäljellä, mutta varastuhuone oli tiukasti lukossa. Silloin, kun kaikki oli ollut hyvin, oli Petronella jakanut keijujen keräämän taikapölyn sitä tarvitseville, mutta nyt se oli mahdotonta. Pomenialaiset olivat järkyttyneitä ja ihmeissään. Oliko taika haihtumassa taikamaailmasta? Miten heidän kävisi?

Synkässä Korpimetsässä keijut jatkoivat surkeana nyhykytystään.

- Miksi tässä kävi näin, miksi? Hilda Hihittäjä vaikeroi.
- Nyyh! Ihan hirveää!
- Haluan pois täältä!

- Nyyh, niisk ja ä-ää! Lopettakaa se pillitys, niin päästään kaikki täältä pois! keijuista kipakoin, Ruttu, puhisi päättäväisenä. - Huudetaan mieluummin apua. Alkaen än-yy-tee - NYT!

- APUAAA!

Ruttu karjui kovaa, niin kovaa, että vieressä seisovat siskot peittivät korvansa mutta huusivat mukana minkä keijuista lähti (yllättävän kova ääni).

Sillä välin Nitiäinen ja Natiainen olivat pinkoneet itsensä läkähdyksiin ja pysähtyivät huohottamaan hetkeksi. Mitä ihmettä? Paikka näytti jotenkin tutulta. He katselivat ihmeissään ympärilleen.

- Oltiin me tässä äsken? Nitiäinen epäili.

- Oltiin me, Natiainen arveli.

Kyllä. He olivat juosseet tarmokkaasti ympyrää. Sellaista voi käydä, kun on eksesissä.

- Oho! Me ollaan taas täällä.

- Niin ollaanki...

Veljekset katsoivat toisiaan ällistyneinä ja huusivat yhteen ääneen:

- HUHUU? Onko siellä ketään?

Pikku otukset kuuntelivat, ja sitten kuului jostakin vaimaasti:

- On! Tulkaa tänne! Apua!

- Kuultiinko me? Nitiäinen ja Natiainen ihmettelivät.

- Kyllä kuulitte. TÄNNE! ääni kannusti.

Innosta puhkuen Nitiäinen ja Natiainen ponkaisivat matkaan ja varmuuden vuoksi eri suuntaan kuin viime kerralla. Ja jonkin uskomattoman onnenkantamoisen kautta suunta oli tällä kertaa täsmälleen oikea.

- Me ei anneta periksi! Nitiäinen uhosi.

- Ei annetakaan! Natiainen säesti rinta rottingilla.

- Täältä tullaan! he julistivat yhteen ääneen.

Tohkeissaan kiljuen ja rynnien he kirmasivat eteenpäin. Jossakin vaiheessa hypittiin puron yli kivetä toiselle (ihme ja kumma kylä kumpikaan ei tipahtanut veteen). Välillä kömmittiin polvillaan pitkin poikin risukoita. Autsi! Ääniä lähestyessään he huomasivat, kuinka maisema muuttui karummaksi ja metsä uhkaavammaksi.

- Hei tänne! Täällä!

- Aaaaapuuuuuaaaa!

- Ei hätää Tiitu! Me ollaan melkein perillä jo! Nitiäinen ja Natiainen kiljuivat.

He olivat löytäneet... jotakin. Niin. Jotakin, joka huusi apua. Veljekset olivat ymmällään. Vähän väliä kuului hento kilkaus ja kalkatus. Ja välillä kuulosti kuin huutajia olisi enemmän kuin yksi. Mitä ihmettä?

Montako peikkotyttöä siellä oikein oli?

Perille päästyään – vihdoinkin ja viimein – kompuroivat etsijät näkivät omituisen näyn. Ison kiven ja valtavan taivaaseen asti ylettyvän kuusen vieressä oli aukiolla kyljellään häkki, joka oli täynnä keijuja. Keijut huusivat ja mekkaloivat ja kilisyttelivät häkin kaltereita rai-vokkaasti hiuspinneillä ja oksanpätkillä.

- KEIJUT! Nitiäinen ja Natiainen huudahtivat ja kysyivät ymmällään: - Miksi te olette siellä?

- Auttakaa! Käämä nappasi meidät!

- Ja heitti metsään! keijut huusivat häkistään.

- Kauhiaa! KÄÄMÄKÖ? Nitiäinen ja Natiainen vingahtivat yhteen ääneen ja nostivat kädet poskilleen.

- Käämä! keijut nyyhkyttivät.

- Me etsittiin peikkotyttöä. Ei missään! Kadonnut! pelastajat se-littivät sekavasti.

- Mitä, Tiituko? Kadonnut? Sissi-keiju hätäili.

- Kertokaa heti, mitä on tapahtunut! Kultakutri Kultainen hoputti pelästyneenä ja nojasi häkin kaltereihin.

- Oi ei! Iso ropleema! Tiitu. Poissa. Katastrooffi! Kaikki heti etsimään, Nitiäinen selvitti juoksennellen havainnollisesti edestakaisin, pysähtyi sitten hengästyneenä ja jatkoi: - Ja me... löydettiin teidät!

- Nii-i, mutta missä on peikkotyttö? O-ou! Natiainen parahti.

- Käämä! Ruttu-keiju kivahti kesken veljesten sekavan selityksen.

- Kuulitte oikein! KÄÄMÄ, KÄÄMÄ, KÄÄMÄ! hän kiljui kiukusta kipinöiden ja levitteli käsiään. - Ettekö ymmärrä! Se velho on sen peikkotyön kaapannut. Nappasi meidätkin ja viskasi tänne.

Ruttu marssi häkin reunalle ja osoitti lukkoa: - Nyt pojat, aikaa ei ole hukattavana. Avatkaa häkki.

Nitiäinen ja Natiainen tarkastelivat häkkiä kiertävää kettinkiä ja siinä olevaa jykevää rautalukkoa.

– Ymmm... me ei tiedetä miten, veljekset epäröivät. – Mutta me yritetään!

Touhukkaasti otukset alkoivat ravata häkin ympärillä. He koettivat nostaa kettinkiä, repiä renkuttivat sitä kaikin voimin ylös ja alas, mutta raskas rautaketju tuskin hievahti. Veljekset eivät luovuttaneet. Nitiäinen työnsi Natiaista pepusta ja yhteisvoimin he ähkiivät ja puuskuttivat ja kettinki nousi ja nousi... kunnes rämähti Natiaisen varpaille.

– AUUUUU! Natiainen räähkyi ja pomppi yhdellä jalalla.

Keijut seurasivat tohelointia lannistuneina.

– Lopettakaa! Ruttu huusi hermostuneena. – Lopettakaa pelastaminen.

– Kyllä pojat on parempi, että haette lisää apua, eikä niin, Lila Lempeä ehdotti. – Menkää kiirehtien, mutta varovasti.

– Juu! Me mennään! Nitiäinen ja Natiainen kiljaisivat ja kääntyivät juoksemaan kotia kohti (ehkä).

Keijut katsoivat pelastajien perään. Heidän toivonsa oli... toivottomissa.

– Minulla on sellainen tunne, että tästä taitaa tulla aiiiiika pitkä odotus, Sissi Suloineen tuumasi ja istahti melkein luovuttaneena häkin pohjalle. – Menee varmaan monta päivää, että he pääsevät muiden luo.

– Aivan varmasti, ja se on parempi kuin ei apua ollenkaan, Lila sanoi. Kuului kiljaisu, kun Nitiäinen tai Natiainen (tai molemmat) kompas-tui taas johonkin.

– Jep, Ruttu huokasi synkästi ja valui alas häkin kaltereihin nojaten.

3. Velhon vanki

– Hyvää huomenta, sinä velhojen velho! Varjo tervehti isäntäänsä mielistellen, kasvoillaan hymyä muistuttava irstyys.

Oli synkkä ja pimeä aamu. Aurinkoinen ei enää noussut eikä herätellyt säteitään. Erityisen pimeää oli Pimeydenvelhon luolassa. Siellä Käämä Kalevi Kempainen veteli vielä tyytyväisenä seikeitä. Nukkuvaa velhoa herätteli hänen oma varjonsa, joka eli omaa varjoelämäänsä, vaikka olikin aina säikeellä kiinni isännässään. Valehteleva ja juoniva tumma läiskä vakoili ja liukui ympäri Pomeniaa ja aiheutti häiriötä ja pahaa mieltä aina kuin pystyi. Tänään Varjo oli kuitenkin erittäin hyvällä tuulella. Kaikki sujui mainiosti... sen kannalta. Pimeys voimistui. Mutta oli kulunut jo kaksi päivää, ja Pimeydenvelho vain järjesteli luolaansa. Vaikutti siltä, ettei tämä aikonut tehdä mitään. Aika siis kannustaa velhoa uusiin toimiin.

– OI, MITEN UPEA JA MAHTAVA AAMU! Varjo kailotti kovempaa. Käämä murahti ja käänsi kylkeään.

– Hih! Eijei! Kuuntele nyt tätä ihanuutta, Varjo ylisti ja kaarteli katossa velhon yllä. – Voi suorastaan kuulla, kuinka mitään ei kuulu. Suloista, eikä olekin?

Pimeydenvelho raotti ärsyyntyneenä ensin yhden silmänsä ja sitten toisen ja kuunteli... hiljaisuutta. Aaaah! Varjo oli oikeassa.